

Sygn. akt IV K 995/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Gierula

Protokolant: Sylwia Grędzińska

w obecności Prokuratora: Anny Domańskiej

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 12.05.2017 r.

sprawy:

1. R. K.

syna A. i M. z d. B.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 13 maja 2007 r., będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w Komendzie Rejonowej Policji W. (...) w sprawie 1 Ds. 253/07/II Prokuratury Rejonowej Warszawa Praga Północ dotyczącej zabójstwa M. W. (1) w nocy z 11 na 12 maja 2007 r., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) w nocy z dnia 11 na 12 maja 2007 r., informacji dotyczącej świadków zdarzenia oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.;

II. w dniu 25 września 2008 r. w W., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w sprawie V K 58/08 Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie dot. oskarżonego D. D. (1) o czyn z art. 148 § 1 kk, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) oraz zataił prawdę, co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu objętym postępowaniem,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.;

2. P. P.

syna Z. i H. z d. P.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 13 maja 2007 r. będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w Komendzie Rejonowej Policji W. (...) w sprawie 1 Ds. 253/07/II Prokuratury Rejonowej Warszawa Praga Północ dotyczącej zabójstwa M. W. (1) w nocy z 11 na 12 maja 2007 r., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy, złożył

nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) w nocy z dnia 11 na 12 maja 2007 r., informacji dotyczącej świadków zdarzenia oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.;

II. w dniu 25 września 2008 r. w W., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w sprawie V K 58/08 Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie dot. oskarżonego D. D. (1) o czyn z art. 148 § 1 kk, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) oraz zataił prawdę, co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu objętym postępowaniem,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.;

3. M. W. (2)

syna W. i G. z d. K.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. działając w krótkich odstępach czasu w dniach 13 maja 2007 r. oraz 15 maja 2007 r., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w Komendzie Rejonowej Policji W. (...) w sprawie 1 Ds. 253/07/ II Prokuratury Rejonowej W. P. dotyczącej zabójstwa M. W. (1) w nocy z 11 na 12 maja 2007 r., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) w nocy z dnia 11 na 12 maja 2007 r., informacji dotyczącej świadków zdarzenia oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

II. w dniu 25 września 2008 r. w W., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w sprawie V K 58/08 Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie dot. oskarżonego D. D. (1) o czyn z art. 148 § 1 kk, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu objętym postępowaniem,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.;

III. w dniu 08 lutego 2012 r. w W., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w sprawie 1 Ds. 340/11/1 Prokuratury Rejonowej W. P. dotyczącej podżegania oraz pomocnictwa do zabójstwa M. W. (1) w dn. 11/12 maja 2007 r. złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu objętym postępowaniem,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **R. K.** uznaje za winnego popełnienia obydwu zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu R. K. karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **P. P.** uznaje za winnego popełnienia obydwu zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu P. P. karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. oskarżonego **M. W. (2)** uznaje za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu M. W. (2) karę łączną 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonych: R. K., P. P. i M. W. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 416,50 zł (czteryście szesnaście złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwoty po 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 995/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2017 r. tutejszy Sąd uznał oskarżonego P. P. za winnego tego, że:

I. w dniu 13 maja 2007 r. będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w Komendzie Rejonowej Policji W. (...) w sprawie 1 Ds. 253/07/II Prokuratury Rejonowej Warszawa Praga Północ dotyczącej zabójstwa M. W. (1) w nocy z 11 na 12 maja 2007 r., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy,

złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) w nocy z dnia 11 na 12 maja 2007 r., informacji dotyczącej świadków zdarzenia oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu, tj. czynu z art. 233 § 1 k.k.;

II. w dniu 25 września 2008 r. w W., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy, będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w sprawie V K 58/08 Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie dot. oskarżonego D. D. (1) o czyn z art. 148 § 1 k.k., złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) oraz zataił prawdę, co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu objętym postępowaniem, tj. czynu z art. 233 § 1 k.k.

Mając na uwadze, iż wniosek oskarżonego P. P. dotyczył jedynie rozstrzygnięcia o karze, Sąd, stosownie do treści art. 423 § 1a k.p.k. oraz art. 424 § 3 k.p.k., ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć wskazanych przez oskarżonego.

Na podstawie art. 233 § 1 k.k. odpowiada sprawca, który składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Warunkiem odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego „dla przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa niezbędne jest wykazanie zaistnienia znamion strony podmiotowej, w przypadku przestępstwa złożenia fałszywych zeznań - umyślności działania bądź zaniechania. Umyślność może w tym wypadku przejawiać się zamiarem bezpośrednim albo wynikowym. Minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do omawianego przestępstwa jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczeń o posiadanych wiadomościach na temat faktów badanych w postępowaniu i zarazem godzenie się z tym stanem, wyrażające się złożeniem takich zeznań w formie przewidzianej przez prawo procesowe. Podkreślenia przy tym wymaga, że zakresem czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa złożenia fałszywych zeznań objąć można tę treść zeznań, do której odnoszą się przesłanki strony podmiotowej.” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15.01.1999 r., II KKN 129/97, Prok. i Pr. 1999/9/1).

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż P. P. dokonał zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów. P. P., będąc bezpośrednim świadkiem zdarzenia z nocy z 11 na 12 maja 2007 r. przy ul. (...) w W., w trakcie którego doszło do zabójstwa M. W. (1) przez D. D. (1), posiadał wiedzę co do jego przebiegu, w tym co do okoliczności ugodzenia nożem M. W. (1) przez D. D. (1), jak również co do tożsamości osób będących świadkami tego zdarzenia. Pomimo tego, P. P. najpierw w dniu 13 maja 2007 r., w trakcie przesłuchania w charakterze świadka w Komendzie Rejonowej Policji W. (...) w sprawie 1 Ds. 253/07/II, prowadzonej pod nadzorem Prokuratury Rejonowej W. P., a następnie w dniu 25 września 2008 r. w trakcie przesłuchania w charakterze świadka przed Sądem Okręgowym Warszawa Praga w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 58/08 przeciwko D. D. (1) oskarżonemu o czyn z art. 148 § 1 k.k., świadomie, będąc uprzednio uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się najpierw postępowaniu karnym przeciwko D. D. (1) co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) w nocy z dnia 11 na 12 maja 2007 r., informacji dotyczącej świadków zdarzenia oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu.

Sąd zmienił kwalifikację przypisaną oskarżonemu P. P. czynów zabronionych, mając na względzie dyrektywę z art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Sąd miał na uwadze, iż „przy ocenie, która z konkurencyjnych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy, przy czym należy uwzględnić sankcje grożące za rozpatrywane przestępstwo, a także możliwości zamiany kary na łagodniejszą rodzajowo, warunkowego zawieszenia jej wykonania, nadzwyczajnego złagodzenia kary, obowiązki próby, jakie można nałożyć na sprawcę, wreszcie możliwość lub obowiązek orzeczenia obok kary środka karnego albo poprzestania tylko na środku karnym. Nie jest dopuszczalne stosowanie kombinacji przepisów konkurujących ustaw, chociażby to było dla sprawcy "najwzględniejsze", lecz na podstawie wymienionych zasad należy dokonać wyboru jednej z konkurencyjnych ustaw” (tak A. Marek [w:]

Komentarz do Kodeksu Karnego, wyd. 2010, Lex Omega, również wyrok 7 Sędziów SN z 13.01.970 r., V KRN 402/69, OSNKW 1970/4-5/37, wyrok SN z dnia 04.07.2001 r., V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 12, poz. 1). Porównując treść przepisu art. 233 § 1 k.k. w obecnie obowiązującym brzmieniu, jak również w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437), w szczególności w zakresie ich ustawowego zagrożenia, Sąd nie miał wątpliwości, iż ustawą względniejszą dla sprawcy jest poprzednio obowiązująca ustawa, w brzmieniu sprzed nowelizacji treści art. 233 § 1 k.k., dokonanej ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 15 kwietnia 2016 r. Tym samym zachowanie oskarżonego P. P. w zakresie obydwu przypisanych w wyroku czynów zabronionych należało zakwalifikować z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego P. P., zarówno na datę popełnienia przestępstw będących przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu, jak i w późniejszym okresie, a więc do wydania wyroku w niniejszej sprawie, w tym dwukrotnie za przestępstwa rozboju, a także za występki z art. 233 § 1 k.k. (karta karna – k. 519-520). Sąd miał również na uwadze, że fałszywe zeznania zostały złożone w sprawie o ogromnej wadze społecznej, tj. w sprawie o zabójstwo, co świadczy o wysokiej społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się do winy przez oskarżonego oraz znaczny upływ czasu od zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu P. P. - za czyn zarzucany w pkt I aktu oskarżenia karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn zarzucany w pkt II aktu oskarżenia karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i w konsekwencji karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności - uznając ww. kary za adekwatne zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również za realizujące swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę oskarżonego, ponadto za sprawiedliwe w odczuciu społecznym.

Sąd wymierzył oskarżonemu P. P. karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności, a więc na zasadzie asperacji, mając na względzie, iż między czynami zabronionymi, za które został skazany, zachodzi jedynie częściowy związek podmiotowo-przedmiotowy, tj. w odniesieniu do tożsamości dóbr chronionych tymi przepisami. Przeciwnie orzeczeniu kary łącznej na zasadzie całkowitej absorpcji w ocenie Sądu przemawia brak ścisłej tożsamości czasowej pomiędzy tymi przestępstwami, które oskarżony popełnił w odstępie ponad roku czasu.

Jednocześnie Sąd nie znalazł jednak podstaw, aby wykonanie orzeczonej wobec P. P. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesić. Przeciwnie zastosowaniu wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary przemawia jego dotychczasowa kilkukrotna karalność. Należy podkreślić, iż P. P. był między innymi karany za przestępstwa rozboju, jak również za przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. (karta karna - k. 519-520), co wskazuje na to, że jest on osobą niepoprawną i wykazującą postawę lekceważącą dla obowiązujących norm prawnych. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę demoralizację i niepoprawność zachowania oskarżonego, uwzględniając fakt, że oskarżony dopuścił się składania fałszywych zeznań w sprawie o zabójstwo, co świadczy o wysokiej społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, jego dalsza resocjalizacja powinna odbywać się w warunkach pełnej izolacji i tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności, orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, skłoni go do przemyślenia swojego dotychczasowego postępowania i jego zmiany w przyszłości, ponadto, co niemniej ważne, stanowić będzie karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym.

O kosztach sądowych w stosunku do oskarżonego Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k., uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego P. P. od obowiązku ich uiszczenia. O opłacie Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Sygn. akt IV K 995/16

UZASADNIENIE

W nocy z 11 na 12 maja 2007 r. M. W. (1), T. S., M. W. (2), R. K. i P. P. bawili się na dyskotecę (...) w W.. Około godz. 4.00 w nocy dwoma taksówkami wrócili na P. i wysiedli przy ul. (...). W tym czasie przy bramie przy ul. (...) w W. stali D. D. (1) z D. Z.. Ulicą szedł M. W. (1) z P. P.. Po chwili podjechała taksówka, z której wysiedli M. W. (2), R. K. i T. S.. D. D. (1) zaczął z rozmawiać z M. W. (1). W pewnym momencie zaczęli się kłócić i krzyżeć na siebie, a następnie szarpać. P. P. początkowo stał przy nich, ale jak zaczęli się kłócić, podszedł do M. W. (2) i R. K.. W pewnym momencie D. D. (1) trzymany w ręku nożem kuchennym zadał cios, kierując ostrze w klatkę piersiową M. W. (1), przy czym przed wbiciem w ciało M. W. (1) skaleczył w rękę T. S.. D. D. (1) zostawił nóż w ciele M. W. (1). T. S. zaczął bić D. D. (1), a D. Z. próbował ich rozdzielić, jednakże nie dał rady. R. K., P. P. i M. W. (2), będąc cały czas obecni na miejscu zdarzenia, znali jego przebieg, jak również znali tożsamość osób tam obecnych. Następnie wymienieni wraz z D. Z. i T. S. pomagali leżącemu na chodniku i krwawiącemu M. W. (1). R. K. wezwał pogotowie. M. W. (1) zmarł po przewiezieniu do szpitala w dniu 12.05.2007 r. o godz. 6.15.

W trakcie prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Warszawa Praga Północ postępowania przygotowawczego w sprawie o sygn. 1 Ds. 253/07/II, w dniu 13 maja 2007 r. w Komendzie Rejonowej Policji W. (...) R. K. i M. W. (2), będąc przesłuchiwani w charakterze świadków i uprzedzeni o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznali, iż nie byli bezpośrednimi świadkami zabójstwa M. W. (1), a na miejscu zdarzenia pojawili się później, gdy M. W. (1) leżał zakrwawiony na ziemi. R. K. wskazał, że nad nim nachylony był M. W. (2), który próbował zatamować lejącą krew. Z kolei M. W. (2) zeznał, że osobą, która próbowała pomóc M. W. (1), był T. S.. W treści złożonych zeznań zarówno R. K., jak i M. W. (2) wskazali, że D. D. (1) zobaczyli dopiero w radiowozie, w momencie, gdy D. został przyprorowadzony do radiowozu przez policjantów, wcześniej go nie widzieli. M. W. (2) treść złożonych w dniu 13 maja 2007 r. zeznań podtrzymał w trakcie ponownego przesłuchania w charakterze świadka w dniu 15 maja 2007 r. w Komendzie Rejonowej Policji W. (...) w sprawie o sygn. 1 Ds. 253/07/II, będąc ponownie uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

W trakcie rozprawy głównej przez Sądem Okręgowym Warszawa Praga w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 58/08, w dniu 25 września 2008 r. R. K. i M. W. (2) będąc przesłuchiwani w charakterze świadka i uprzedzeni o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w treści zeznań potwierdzili okoliczności wskazane w trakcie przesłuchania w dniu 13 maja 2007 r. w Komendzie Rejonowej Policji W. (...). Wskazali, że nie byli bezpośrednimi świadkami zabójstwa M. W. (1), na miejscu zdarzenia pojawili się później, gdy M. W. (1) leżał na ziemi. R. K. zeznał, że przy nim byli S. i W. i jeszcze parę osób. Wskazał, że próbował zatamować lejącą W. krew. Następnie wraz z W. i S. podnieśli W. i przenieśli go do karetki. W treści złożonych zeznań R. K. i M. W. (2), mając świadomość, jaki był przebieg zdarzenia i kto był sprawcą zabójstwa M. W. (1), zataili prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu objętym tym postępowaniem. Zaprzeczyli także, jakoby widzieli nóż, a D. D. (1) zobaczyli dopiero po zdarzeniu, gdy policjanci wprowadzali go do radiowozu.

W trakcie prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Warszawa Praga Północ postępowania przygotowawczego w sprawie o sygn. 1 Ds. 340/11/II w sprawie podżegania i pomocnictwa do zabójstwa M. W. (1), w dniu 08 lutego 2012 r. w siedzibie Prokuratury Rejonowej Warszawa Praga Północ M. W. (2), będąc przesłuchiwany w charakterze świadka i uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał, iż nie był bezpośrednim świadkiem zabójstwa M. W. (1). Podał również, że na miejscu zdarzenia pojawili się później, gdy M. W. (1) leżał zakrwawiony na ziemi. W treści zeznań wskazał, że nad nim nachylony był T. S., który próbował zatamować lejącą krew. Zaprzeczył, jakoby na miejscu zdarzenia widział D. D. (1), zobaczył go dopiero, gdy był prowadzony przez policjantów do radiowozu. M. W. (2) zaprzeczył także, jakoby był świadkiem sprzeczki między W., D. i S., nie widział także momentu ugodzenia nożem M. W. (1).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 27 stycznia 2009 r. w sprawie o sygn. akt V K 58/08 Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie uznał D. D. (1) za winnego zabójstwa M. W. (1) dokonanego w nocy z 11 na 12 maja 2007 r. na ul. (...)

w W., ustalając, że bezpośrednimi świadkami zdarzenia byli P. P., M. W. (2), R. K., T. S., D. Z., którzy znali przebieg zdarzenia i posiadali wiedzę dotyczącą sprawcy zabójstwa M. W. (1).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyroku z uzasadnieniem (k. 251-279), protokołu przesłuchania R. K. (k. 76-77), protokołu przesłuchania M. W. (2) (k. 88-89, 120-121, 316-319), protokołu rozprawy głównej z 25.09.2008 r. przed Sądem Okręgowym Warszawa Praga w Warszawie sygn. V K 58/08 w części dotyczącej złożenia zeznań przez obecnych oskarżonych w charakterze świadków (k. 189, 190-192, 192-193, 194), wyjaśnień P. P. (k. 371-372, 533), częściowo zeznań świadka D. Z. (k. 152-153), częściowo zeznań świadka D. D. (1) (k. 535-537, 8-12, 155, 280-287), częściowo zeznań świadka T. S. (k. 107-108), zeznań świadka R. W. (k. 180-181, 194, 196-197).

Oskarżeni R. K. i M. W. (2), zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie głównej, nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów i skorzystali z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 332-333, 345-346, 436-437, 533-534).

Sąd zważył, co następuje:

Wobec okoliczności, że wyjaśnienia oskarżonych R. K. i M. W. (2) ograniczają się jedynie do zaprzeczenia, jakoby był sprawcami zarzucanych im czynów, Sąd dokonując ustaleń faktycznych opierał się na pozostałym materiale dowodowym, w tym głównie treści zeznań świadków D. Z., R. W., T. S. złożonych w trakcie postępowania karnego prowadzonego przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 58/08, także w części na treści zeznań złożonych w niniejszym postępowaniu przez świadka D. D. (1), wyjaśnień współoskarżonego P. P., jak również treści wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt V K 58/08 wraz z uzasadnieniem.

Sąd nie uwzględnił twierdzeń oskarżonych, jakoby podczas przesłuchania w charakterze świadka w dniu 13.05.2007 r. w Komendzie Rejonowej Policji W. (...), w przypadku M. W. (2) także w dniu 15.05.2007 r. oraz w dniu 25.09.2008 r. na rozprawie przed Sądem Okręgowym Warszawa Praga w Warszawie w sprawie przeciwko D. D. (1) oskarżonemu o zabójstwo M. W. (1), a w odniesieniu do M. W. (2) także w dniu 08.02.2012 r. w sprawie o sygn. 1 Ds. 340/11/II, będąc uprzedzonymi o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy, złożyli zgodnie z prawdą oraz posiadaną przez siebie wiedzą zeznania co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) w nocy z 11 na 12 maja 2007 r., w tym udziału w tym zdarzeniu D. D. (1), jak również co do tożsamości osób będących świadkami tego zdarzenia. Okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd nie miał wątpliwości, że nieprawdziwe są twierdzenia R. K. i M. W. (2), zaprezentowane w trakcie zeznań składanych w dniach 13.05.2007 r., 15.05.2007 r. i 25.09.2008 r., jak również przez M. W. (2) w dniu 08.02.2012 r., jakoby nie byli bezpośrednimi świadkami pchnięcia nożem M. W. (1) przez D. D. (1), a na miejscu zdarzenia pojawili się później, w momencie gdy M. W. (1) już leżał na ziemi zakrwawiony. Nieprawdziwe były ich twierdzenia, iż nie mieli w związku z tym wiedzy co do jego przebiegu, albowiem przeczy temu treść zeznań świadków T. S., D. Z., także D. D. (1), jak również wyjaśnień P. P.. Z dowodów tych w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że oskarżeni R. K. i M. W. (2), podobnie jak współoskarżony P. P., znajdowali się w towarzystwie (...) tuż przed zdarzeniem i byli obecni w jego trakcie, mając wiedzę co do jego przebiegu oraz sprawcy dokonanego zabójstwa. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, podzielając stanowisko zajęte przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie w treści wydanego wyroku i uzasadnienia w sprawie o sygn. V K 58/08, że oskarżony R. K., podobnie zresztą jak P. P. i M. W. (2), stworzyli wspólnie na potrzeby składania zeznań w tej sprawie zmyślony przebieg wydarzeń w celu uniknięcia obciążenia D. D. (1) w sprawie zabójstwa M. W. (1).

Oceniając zeznania świadka D. D. (1) Sąd uznał za wiarygodne zeznania złożone przez świadka w trakcie postępowania przygotowawczego w dniu 19 października 2011 r., w których D. D. (1) potwierdził, że jeszcze przed ugodzeniem nożem M. W. (1) dołączyła do nich większa grupa osób i wszyscy widzieli następnie w jego ręku nóż oraz moment ugodzenia tym nożem M. W. (1) (k. 8-12). Zeznania te korespondują bowiem z treścią zeznań D. Z. w części uznanej przez Sąd za wiarygodne, R. W., a także z wyjaśnieniami P. P.. W pozostałym zakresie zeznania D. D. (1) nie stanowią wiarygodnego materiału dowodowego, albowiem świadek w odmienny sposób przedstawiał okoliczności zdarzenia w zakresie dotyczącym obecności innych osób, którzy mieli wiedzę co do jego przebiegu, wycofując się z pierwotnie

składanych zeznań. W ocenie Sądu, treść zeznań świadka D. D. (1) złożonych na rozprawie w dniu 12 maja 2017 r. (k. 535-537), w których D. D. (1) najpierw stwierdził, że świadkami zdarzenia byli R. K. i M. W. (2), a następnie zeznał, że nie wie, czy osoby te widziały, kto ugodził nożem M. W. (1), by stwierdzić, że nie wie, czy osoby te były na miejscu zdarzenia (k. 536), następnie zaś wskazując, iż być może byli na miejscu zdarzenia (k. 536), świadczy jedynie o podjętej próbie nieobciążania oskarżonych w niniejszym postępowaniu. Należy również zauważyć, że z drugiej strony świadek wskazywał, iż skoro wcześniej złożył zeznania, w których potwierdził obecność ww. oskarżonych na miejscu zdarzenia, to jest to zgodne z prawdą (k. 536). Zeznania te, wobec ich zmienności i niekonsekwencji, nie stanowią wiarygodnego materiału dowodowego w niniejszej sprawie.

Oceniając zeznania świadka D. Z. za wiarygodne Sąd uznał jedynie te, złożone w sprawie o sygn. 1 Ds. 253/07/II w dniu 28.05.2007 r. (k. 152-153), albowiem ich treść jest zgodna z pozostałym materiałem dowodowym, w tym treścią zeznań D. D. (1) w zakresie uznanym za wiarygodne, wyjaśnień P. P., także zeznań R. W., jak również treścią ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie w treści wydanego wyroku i uzasadnienia w sprawie o sygn. V K 58/08. W treści wskazanych wyżej zeznań D. Z. szczegółowo opisał przebieg zdarzenia z udziałem M. W. (1) i D. D. (1), w trakcie którego doszło do zabójstwa M. W. (1). Nadto kategorycznie potwierdził, że oskarżeni R. K. i M. W. (2) stali przy nim w trakcie kłótni D. D. (1) z M. W. (1), jak również wtedy, gdy próbował ich rozdzielić T. S., a także, że widzieli, jak D. D. (1) ugodził nożem M. W. (1). Tym samym mieli oni wiedzę co do przebiegu zdarzenia i sprawcy zabójstwa M. W. (1), a także osób będących świadkami zdarzenia. Sąd zważył, że D. Z., zarówno w treści zeznań złożonych przed Sądem w sprawie o sygn. V K 58/08, jak i zeznając w postępowaniu przygotowawczym w niniejszej sprawie (k. 382-382v), próbował podważyć wiarygodność wcześniej składanych zeznań twierdząc, że do podpisania protokołu zmusiła go Policja (k. 247), zaś samego zdarzenia nie widział. W ocenie Sądu, okoliczność ta nie znajduje jakiegokolwiek odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, chociażby poprzez zainicjowanie przez świadka postępowań co do wpływania na treść składanych zeznań przez organ przesłuchujący i stanowi nieudolną próbę wycofania się z zeznań obciążających oskarżonych R. K. i M. W. (2).

Sąd uwzględnił zeznania świadka R. W. – matki M. W. (1), która o przebiegu zdarzenia dowiedziała się od T. S., a który opisując jego przebieg potwierdził, że świadkami zabójstwa jej syna byli oskarżeni R. K. i M. W. (2). Z treści zeznań R. W. wynika, że potwierdzenie tej okoliczności uzyskała w rozmowie z R. K. i M. W. (2). Wedle relacji świadka, to R. K. miał wyjąć nóż z ciała jej syna (k. 122-123, 180-181, 194, 196-197). Okoliczności wskazane przez R. W. znajdują potwierdzenie w treści pierwszych zeznań D. Z., które stanowią wiarygodny materiał dowodowy, jak również w części korespondują z treścią zeznań świadka P. S. złożonych w ramach śledztwa w sprawie 1 Ds. 253/07/II w dniu 14 maja 2007 r. oraz przed Sądem w sprawie V K 58/08 (k. 107v-108v, k. 194-196).

Sąd uwzględnił zeznania świadka P. S. złożone w dniu 14 maja 2007 r. w sprawie 1 Ds. 253/-7/II (k. 107-108), w zakresie w jakim potwierdził, że oskarżeni M. W. (2) i R. K. byli obecni w trakcie zdarzenia, w czasie którego doszło do zabójstwa M. W. (1) przez D. D. (1), a następnie starali się pomóc rannemu M. W. (1), do czasu przyjazdu karetki pogotowia. Zeznania tego świadka są zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego, w tym zeznań D. Z. oraz D. D. (1) w zakresie uznanym za wiarygodne, a także zeznań R. W. oraz wyjaśnień P. P.. Sąd miał na uwadze, że T. S., będąc kilkakrotnie przesłuchiwany w sprawie przeciwko D. D. (1) o sygn. 1 Ds. 253/07//II, zaś w postępowaniu sądowym o sygn. V K 58/08, zmieniał swoje zeznania w zakresie dotyczącym obecności na miejscu zdarzenia oskarżonych M. W. (2) i R. K.. W ocenie Sądu, świadek P. S. w tej części zeznań usiłował nieudolnie dopasować ich treść do relacji ww. osób. Sąd uznał jednak za wiarygodne, dzieląc także ocenę tego środka dowodowego przyjętą przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie V K 58/08, jedynie te zeznania, w których świadek potwierdził obecność obydwu oskarżonych w trakcie całego zdarzenia, co potwierdza okoliczność, że mieli oni wiedzę co do jego przebiegu oraz osoby sprawcy zabójstwa M. W. (1).

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia współoskarżonego P. P., albowiem są logiczne, spójne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, w tym częściowo treścią zeznań D. Z., T. S. i D. D. (1) oraz zeznań R. W.. P. P., przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu, potwierdził, że zarówno on, jak i oskarżeni M. W. (2) i R. K., byli obecni w czasie ugodzenia nożem M. W. (1) i widzieli, kto był sprawcą tego czynu. Następnie, obawiając się konsekwencji, wspólnie z osobami, które były na miejscu zdarzenia, uzgodnili, żeby nic nie mówić Policji, że sami go złapią. P. P. przyznał, że

podczas przesłuchania w Sądzie powtórzył tę wersję, mimo że wiedział, że sprawcą był D. D. (1). W ocenie Sądu, P. P. nie miał żadnego powodu, aby bezpodstawnie obciążyć współoskarżonych, tym bardziej, że jednocześnie obciążył również swoją osobę. Ponadto przedstawione przez niego powody, dla których zarówno on, jak i współoskarżeni, nie wskazali D. D. (1) jako sprawcy zdarzenia, pomimo posiadanej wiedzy, odpowiadają doświadczeniu życiowemu.

Nie miały znaczenia dla dokonanych ustaleń w niniejszej sprawie zeznania świadków: J. P. (k. 56-59, 188), P. M. (k. 45-48, 97-99, 200-201), M. W. (3) (k. 39-43, 114-115, 189-190), P. T. (k. 116-117, 210-211), A. D. (k. 60-61), A. N. (k. 100-101, 201-203), S. S. (2) (k. 139-140, 212), A. S. (k. 161-163, 205), A. O. (k. 164-165, 203-204), K. G. (k. 200), J. Z. (k. 205-207), P. K. (k. 211), A. K. (k. 213), D. M. (k. 213), K. D. (k. 237-238), zeznania biegłych: S. T. (k. 183-185), B. M. (k. 181-183, 239-242), A. Z. (k. 185), H. D. (k. 248-249), albowiem ich treść nie odnosi się do przedmiotu niniejszego postępowania, w tym zarzucanych oskarżonym M. W. (2) i R. K. czynów zabronionych.

Za wyjątkiem zeznań świadka D. D. (1), którego Sąd przesłuchał bezpośrednio na rozprawie, zeznania pozostałych świadków w niniejszej sprawie zostały ujawnione bez odczytywania za zgodą stron i zaliczone do materiału dowodowego na podstawie art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. W ocenie Sądu, bezpośrednie przeprowadzenie tych dowodów nie było niezbędne, a żadna z obecnych stron się temu nie sprzeciwiła.

Z treści opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że u oskarżonego R. K. nie stwierdzono objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Biegli rozpoznali nieprawidłowy rozwój osobowości, uzależnienie od alkoholu oraz używanie szkodliwe marihuany w wywiadzie. Ten stan psychiczny w czasie czynów nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (k. 352-355).

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci: dokumentacji dotyczącej leczenia R. K. (k. 334-337, 342-343), danych o karalności (k. 505-506, 516-517, 519-520), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria zawarte w art. 7 k.p.k., Sąd uznał, iż wina oskarżonych R. K. i M. W. (2) odnośnie zarzucanych im czynów nie budzi żadnych wątpliwości.

Oskarżony R. K. w dniu 13 maja 2007 r., będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w Komendzie Rejonowej Policji W. (...) w sprawie 1 Ds. 253/07/II Prokuratury Rejonowej Warszawa Praga Północ dotyczącej zabójstwa M. W. (1) w nocy z 11 na 12 maja 2007 r., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) w nocy z dnia 11 na 12 maja 2007 r., informacji dotyczącej świadków zdarzenia oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu, czym zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 233 § 1 k.k.

Ponadto oskarżony R. K. w dniu 25 września 2008 r. w W., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy, będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w sprawie V K 58/08 Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie dotyczącej oskarżonego D. D. (1) o czyn z art. 148 § 1 kk, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu objętym postępowaniem, czym zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 233 § 1 k.k.

Oskarżony M. W. (2), działając w krótkich odstępach czasu w dniach 13 maja 2007 r. oraz 15 maja 2007 r., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w Komendzie Rejonowej Policji W. (...) w sprawie 1 Ds. 253/07/II Prokuratury Rejonowej Warszawa Praga Północ dotyczącej zabójstwa M. W. (1) w nocy z 11 na 12 maja 2007 r., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia

nożem M. W. (1) w nocy z dnia 11 na 12 maja 2007 r., informacji dotyczącej świadków zdarzenia oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu, czym zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Ponadto oskarżony M. W. (2) w dniu 25 września 2008 r. w W., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w sprawie V K 58/08 Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie dotyczącej oskarżonego D. D. (1) o czyn z art. 148 § 1 kk, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu objętym postępowaniem, czym zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 233 § 1 k.k.

Wreszcie oskarżony M. W. (2) w dniu 08 lutego 2012 r. w W., po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy i zatajenie prawdy, będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w sprawie 1 Ds. 340/11/1 Prokuratury Rejonowej Warszawa Praga Północ, dotyczącej podżegania oraz pomocnictwa do zabójstwa M. W. (1) w dniu 11/12 maja 2007 r. złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu, co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) oraz zataił prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu objętym postępowaniem, czym zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 233 § 1 k.k.

Na podstawie art. 233 § 1 k.k. odpowiada sprawca, który składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Warunkiem odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. Indywidualnym przedmiotem ochrony jest wydanie w konkretnej sprawie prawdziwego orzeczenia, nieopartego na fałszywych dowodach. Przesłuchanie określone w art. 233 k.k. może być popełnione w trzech postaciach: 1) złożenia fałszywego zeznania, 2) przedstawienia fałszywej opinii lub tłumaczenia, 3) złożenia fałszywego oświadczenia.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego „dla przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa niezbędne jest wykazanie zaistnienia znamion strony podmiotowej, w przypadku przestępstwa złożenia fałszywych zeznań - umyślności działania bądź zaniechania. Umyślność może w tym wypadku przejawiać się zamiarem bezpośrednim albo wynikowym. Minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do omawianego przestępstwa jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczeń o posiadanych wiadomościach na temat faktów badanych w postępowaniu i zarazem godzenie się z tym stanem, wyrażające się złożeniem takich zeznań w formie przewidzianej przez prawo procesowe. Podkreślenia przy tym wymaga, że zakresem czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa złożenia fałszywych zeznań objąć można tę treść zeznań, do której odnoszą się przesłanki strony podmiotowej.” (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.01.1999 r., II KKN 129/97, Prok. i Pr. 1999/9/1).

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż R. K. i M. W. (2) dokonali zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów. Oskarżeni, będąc bezpośrednimi świadkami zdarzenia z nocy z 11 na 12 maja 2007 r. przy ul. (...) w W., w trakcie którego doszło do zabójstwa M. W. (1) przez D. D. (1), posiadali wiedzę co do jego przebiegu. Bez wątpienia znane im były okoliczności ugodzenia nożem M. W. (1) przez D. D. (1), jak również tożsamość osób będących świadkami tego zdarzenia. Pomimo tej wiedzy R. K. i M. W. (2) najpierw w dniu 13 maja 2007 r. oraz w przypadku M. W. (2) także w dniu 15 maja 2007 r., w trakcie przesłuchania w charakterze świadka w Komendzie Rejonowej Policji W. (...) w sprawie 1 Ds. 253/07/II prowadzonej pod nadzorem Prokuratury Rejonowej Warszawa Praga Północ, świadomie złożyli nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu karnym przeciwko D. D. (1) co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) w nocy z dnia 11 na 12 maja 2007 r. Również w dniu 25 września 2008 r., w trakcie przesłuchania w charakterze świadków przed Sądem Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 58/08 przeciwko D. D. (1), oskarżonemu o czyn z art. 148 § 1 k.k., świadomie złożyli nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w toczącym się postępowaniu karnym przeciwko D. D. (1) co do okoliczności pchnięcia nożem M. W. (1) w nocy z dnia 11 na 12 maja 2007 r. Natomiast M. W. (2) także w dniu 08 lutego 2012 r. w sprawie o sygn. 1 Ds. 340/11/II, dotyczącej podżegania i pomocnictwa do zabójstwa M. W. (1), świadomie złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w sprawie dotyczącej podżegania i pomocnictwa do zabójstwa M. W. (1). Oskarżeni zeznali nieprawdę i zataili prawdę w zakresie

informacji dotyczącej świadków zdarzenia oraz zataili prawdę co do udziału D. D. (1) w zdarzeniu. W każdym z wyżej wymienionych wypadków byli oni przed składaniem zeznań uprzedzeni o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Sąd zmienił kwalifikację przypisanych oskarżonym R. K. i M. W. (2) czynów zabronionych, mając na względzie dyrektywę z art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Sąd miał na uwadze, iż „przy ocenie, która z konkurencyjnych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy, przy czym należy uwzględnić sankcje grożące za rozpatrywane przestępstwo, a także możliwości zamiany kary na łagodniejszą rodzajowo, warunkowego zawieszenia jej wykonania, nadzwyczajnego złagodzenia kary, obowiązki próby, jakie można nałożyć na sprawcę, wreszcie możliwość lub obowiązek orzeczenia obok kary środka karnego albo poprzestania tylko na środku karnym. Nie jest dopuszczalne stosowanie kombinacji przepisów konkurujących ustaw, chociażby to było dla sprawcy "najwzględniejsze", lecz na podstawie wymienionych zasad należy dokonać wyboru jednej z konkurencyjnych ustaw” (tak: A. Marek [w:] Komentarz do Kodeksu Karnego, wyd. 2010, Lex Omega, również: wyrok 7 Sędziów Sądu Najwyższego z 13.01.1970 r., V KRN 402/69, OSNKW 1970/4-5/37, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.07.2001 r., V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 12, poz. 1). Porównując treść przepisu art. 233 § 1 k.k. w obecnie obowiązującym brzmieniu, jak również w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437), w szczególności w zakresie ich ustawowego zagrożenia, Sąd nie miał wątpliwości, iż ustawą względniejszą dla sprawcy jest poprzednio obowiązująca ustawa, w brzmieniu sprzed nowelizacji treści art. 233 § 1 k.k. dokonanej ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 15 kwietnia 2016 r. Tym samym zachowania oskarżonych w zakresie przypisanych w wyroku czynów zabronionych należało zakwalifikować z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., odnośnie pierwszego czynu przypisanemu oskarżonemu M. W. (2) także z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią wielokrotną karalność oskarżonych (pięciokrotną – R. K., czterokrotną – M. W. (2)), przy czym oskarżonego M. W. (2), zarówno na datę popełnienia przestępstw będących przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu, jak i w późniejszym okresie, a więc do wydania wyroku w niniejszej sprawie (karta karna – k. 505-506, 516-517). Sąd miał również na uwadze, że fałszywe zeznania zostały złożone w sprawie o ogromnej wadze społecznej, to jest w sprawie o zabójstwo, co świadczy o wysokiej społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonych.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował znaczny wpływ czasu pomiędzy zdarzeniami objętymi aktem oskarżenia a wyrokowaniem w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu: R. K. - za czyn zarzucany w pkt I aktu oskarżenia karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn zarzucany w pkt II aktu oskarżenia karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i w konsekwencji karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu M. W. (2) - za czyn zarzucany w pkt I aktu oskarżenia karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn zarzucany w pkt II aktu oskarżenia karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn zarzucany w pkt III aktu oskarżenia karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i w konsekwencji karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności - uznając wyżej wymienione kary za adekwatne zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również za realizujące swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osoby oskarżonych, ponadto za sprawiedliwe w odczuciu społecznym.

Sąd wymierzył oskarżonemu R. K. karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu M. W. (2) karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności, a więc na zasadzie asperacji, mając na względzie, iż między czynami zabronionymi, za które zostali skazani, zachodzi jedynie częściowy związek podmiotowo-przedmiotowy, tj. w odniesieniu do

tożsamości dóbr chronionych tymi przepisami. Przeciwno orzeczeniu kary łącznej na zasadzie całkowitej absorpcji, w ocenie Sądu, przemawia brak ścisłej tożsamości czasowej pomiędzy tymi przestępstwami, które oskarżony K. popełnił w odstępie ponad roku czasu, a oskarżony W. w odstępie blisko pięciu lat.

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw, aby wykonanie orzeczonych wobec R. K. i M. W. (2) kar łącznych pozbawienia wolności warunkowo zawiesić. Przeciwno zastosowaniu wobec nich instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar przemawia ich dotychczasowa kilkukrotna karalność, w tym za poważne czyny. Należy podkreślić, iż R. K. był między innymi karany za przestępstwa przeciwko mieniu, za występki rozboju, kradzieży (karta karna - k. 516-517), a oskarżony M. W. (2) za występki udziału w obrocie środkami odurzającymi, co wskazuje na to, że są osobami niepoprawnymi i wykazującymi postawę lekceważącą dla obowiązujących norm prawnych. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę demoralizację i niepoprawność zachowania oskarżonych, oraz uwzględniając fakt, że oskarżeni dopuścili się składania fałszywych zeznań w sprawie o zabójstwo, co świadczy o wysokiej społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów, ich dalsza resocjalizacja powinna odbywać się w warunkach pełnej izolacji. W tych okolicznościach, tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności, orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, skłoni ich do przemyślenia swojego dotychczasowego postępowania i jego zmiany w przyszłości, ponadto, co niemniej ważne, stanowić będzie karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym.

O kosztach sądowych w stosunku do oskarżonych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k., uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonych R. K. i M. W. (2) od obowiązku ich uiszczenia. O opłacie Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).